

זורה

ל.ה. [הזורה את התבואה כדי להפריש ממנה את המוץ הוא מאבות מלאכות⁸⁷.

ל.ו. מן התורה אין איסור אלא בזורה תבואה כדי להפריש ממנה המוץ שהוא בורר אוכל מתוך פסולת⁸⁸, אבל כשזורה כל האוכל לרוח - אין כאן איסור מן התורה⁸⁹.

ויש אומרים שיש בזרייה זו מלאכה גמורה מן התורה⁹⁰].

[ולדעתם] הרוקק ברוח והרוח מפוזר הרוק⁹¹ - חייב משום זורה⁹². ולהאומרים שכל מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה⁹³ - אף כאן פטור⁹⁴. אבל אסור מדברי סופרים אפילו אינו מתכוין לכך, אם הוא פסיק רישיה ולא ימות⁹⁵.

לסי' שיט ונאבד - בדה"ש סי' קמו סקי"ג).
וכן גם הרוקק ברוח - אין בזה איסור מן התורה. אבל גם לדעה זו יש בהם איסור מדברי סופרים (בדה"ש שם).

90. שוע"ר שם ס"ו בהגהה. וראה שם שלכן המוצא חמץ ביו"ט - לא יאמר לגוי לפרר ולזרות לרוח". וראה שם ס"ה קרוב לתחילתו.

91. גם אם אינו מחלקו לחלקים (בדה"ש שם). ולענין התזה ע"י ספריי - ראה שו"ת מנחת יצחק ח"ו סי' כו להתיר. וראה בספר פסקי תשובות אות יט שיש אוסרים.

92. שוע"ר סכ"ט. וכן המשליך ניירות באויר והרוח מפזרם (קצוה"ש סי' קמו ס"ו ובבדה"ש שם).

93. וכן עיקר - ראה לעיל בפתיחה.

94. היינו ברוקק לרוח, אבל לענין זריית החמץ לרוח הוי מלאכה הצריכה לגופה, שהרי רוצה לבער החמץ (בדה"ש שם).

95. שוע"ר סכ"ט.

ובלבד שירקד בשינוי, ע"ש פרטי הדינים גבי יו"ט. וראה שבת כהלכה פי"ד ס"ב ובהערות שם לענין שבת.

87. שוע"ר סי' תמו ס"ה.

88. בשוע"ר שם בדפוסים שלפנינו (כולל דפוס ראשון) מובא בסוגריים גירסא נוספת "פסולת מתוך אוכל". וכן למד בבדה"ש סי' קמו סקי"ג. וראה אגלי טל מלאכת זורה ס"ה ע"פ דברי רבנו חננאל שהנופח בפיו להפריח המוץ - הרי זה תולדת זורה. וראה סידור רבנו הילכתא רבתא לשבתא שאסור להפריח ברוח פיו להוציא זבוב מכוס משקה, ומפשטות לשונו משמע שהאיסור הוא משום בורר.

89. שוע"ר שם. ולדעה זו אם מצא חמץ ביו"ט של פסח או בשבת - ייכול מן התורה לפרר ולזרות לרוח". וראה גם בקו"א שם סק"ג בסופו: "ועיין במה שכתבתי בסי' שיט דמפרר וזורה לרוח אינו חייב מן התורה" (אבל בסי' שיט שלפנינו לא הזכיר מזה כלל, ויתכן שהיה איזה קו"א